

ved en løgmagtig Bencægtelse af, at der er givet Bederlag for Adoptionen, uagtet det virkelig er slet. De Misligheder, som den ærede Forslagsstiller omtalte, idet han talte om slet Behandling af Plejebørn, om Folk, der paatage sig at skaffe dem ud af Verden og ind i den anden Verden, om disse Folk, som for Resten ikke Franskmændene, men Berlinerwizen kalder Engelmacherinnen, referere sig ikke til Adoptivbørn, men til Plejebørn i Almindelighed. Hvad Adoption angaar, vil jeg i Forbigaaende bemærke, at baade efter den franske og den preussiske Lovgivning er den meget vanskeligere at iværksætte end efter vor Lovgivning. Der er mange flere Betingelser, som vi slet ikke kende til. Denne Tro paa, at Børn befordres over i den anden Verden, refererer sig altsaa ikke saa meget til Adoptivforældre som til Plejeforældre.

Skulde man imidlertid ønske at faa en Bestemmelse ind i Loven om, at Tilsynet kan efter Øvrighedens Bestemmelse udstrækkes til Adoptivbørn, skal jeg bemærke, at det ikke gaar an at redigere den som i Ændringsforslaget til § 7. Men skulde det blive vedtaget, skal jeg sørge for til 3dje Behandling at berigtige de Punktter af mere redaktionel Væbsaffenhed, som der kan være Anledning til at berigtige. Jeg skal saaledes bemærke, at det gaar ikke an at bruge det Udtryk, „saafremt Adoptivforældre ne have faaet udbetalt et Bederlag en Gang for alle“. Thi det er slet ikke nødvendigt, naar Ægtefolk adoptere, at de da begge skulle adoptere. Efter Lovgivningen kan Manden adoptere alene, og Konen kan ogsaa adoptere alene, i sidste Tilfælde naturligvis med Mandens Samtykke. Adoptivbarnet er i saa Fald ikke at betragte som mere end den ene Ægtefælles Adoptivbarn. Det vil derfor ikke være rigtigt at bruge dette Udtryk „Adoptivforældre“. Der maa staa Adoptanten i Stedet derfor. Den anden Bemærkning, jeg vil gøre dertil, er den, at jeg ligesom den sidste ærede Taler tror, at det ikke er værd at benytte Udtrykket: „Bederlag en Gang for alle“. Det vil være bedre, dersom man vil gaa den Vej, da blot at sige: „Saafremt Adoptionen finder Sted mod Bederlag“. Det er nemlig den letteste Sag af Verden at omgaa denne Bestemmelse om Bederlag en Gang for alle. Man kan blot bestemme, at Bederlaget skal betales i 2 Rater eller saa, endog med temmelig korte Mellemrum, og man vil da være ude over denne Bestemmelse. Hvis man overhovedet tror, at den Omstændighed, at Adoptionen finder Sted mod Bederlag, gør den særlig mistænkelig, maa det udstrækkes til at gælde

om alle Adoptioner. Sagen er nemlig den, at det ikke forholder sig med Adoptivbørn som med Plejebørn. Hvis man f. Eks. betaler aarlig, kan man, hvis Plejeforældrene behandle Barnet daarlig, sige: Nu tage vi det, nu skulle I have Tak, nu skulle I ikke have det mere. Det kan man naturligvis gøre, saa længe det endnu ikke er adopteret. Saa længe Barnet er i Pleje, kunne Forældrene tage det fra slette Plejeforældre, naar de synes, at disse behandle Barnet daarlig, og sætte det i Pleje et andet Sted. Men det kunne de ikke gøre ved Adoptivbørn. Jeg synes derfor, at det, naar man i det hele taget vil gaa den Vej, var rigtigst at sige: „Saafremt der ydes Bederlag for Adoptionen“. Det er for øvrigt ganske sikkert ingenlunde Tilfældet, at Adoptionen behøver at være mislig, fordi der ydes Bederlag derfor. Navnlige gælder det vistnok ikke i de mangfoldige Tilfælde, jeg kan gerne sige i de fleste Tilfælde, hvor Adoptivforældrene have haft Barnet en Tid lang i Forvejen som Plejeforældre, og hvor som en Folge deraf deres Adoption af Barnet som oftest er begrundet i, at de virkelig have fattet Kærlighed til det. Mere betænkelig er Adoptionen naturligvis, naar det er et vildfremmet Barn, som de ikke før have haft, og som de saaledes gaa ind paa at modtage for Betaling. Men, som sagt, paa dette Punkt skal jeg ikke gøre nogen Modstand, hvis Tinget skulde finde det rigtigt at faa ind en Bestemmelse om, at Tilsynet kan efter Øvrighedens Bestemmelse udstrækkes til Adoptivbørn, naar Adoptionen har fundet Sted mod Bederlag.

Endnu skal jeg blot med Hensyn til Spørgsmaalet, om Loven skal gælde for Færøerne, gøre et Par Bemærkninger. Det Forslag, der her foreligger under Nr. 15 til § 10, vil jeg ikke kunne gaa ind paa. Jeg vil nemlig ikke kunne gaa ind paa, at man skal paatvinge Færøerne denne Lov, naar de ikke selv maatte ønske det. Hvis f. Eks. de Rigsdagsmænd, der repræsenterer Færøerne i begge Ting, ere mod det, og hvis Lagtinget ogsaa maatte være imod det, finder jeg, at det vilde være ganske urimeligt at paatvinge Færøerne denne Lov. Grunden til, at man ikke ønsker den, er kun den, at den slet ikke behøves deroppe, og man skal ikke ved Lovgivningen opstille et helt Apparat, som slet ikke behøves efter Forholdene paa det vedkommende Sted. Derimod skal jeg ikke have noget imod, at man gaar den Vej, som saa ofte er gaaet med Hensyn til færøiske Love og det med Hensyn til færøiske Love af meget større Vigtighed end denne, at der nemlig i